

Til Punkt 10.

Generalstaben.

København, den 4. August 1908.

Til Krigsministeriet.

Ved Skrivelse A. p. 2. af 28. f. M. har Ministeriet under Henviisning til den Indstilling, der er afgiven af „Forsvarskommissionen“s Flertal i Kommissionens Betænkning af 10. s. M., paalagt Generalstaben at udtale sig om, hvorledes et Forsvar, der ikke hviler paa Københavns Landbefæstning som Forudsætning, i sine Hovedtræk bør ordnes.

Om Hovedstadens militære Betydning og om Nødvendigheden af dens Sikring har Generalstaben gentagne Gange haft Lejlighed til at udtale sig overfor Ministeriet, saaledes at det neppe vil være nødvendigt at komme ind paa fornyede Overvejelser af disse Spørgsmaal. Her skal derfor kun kortelig resumeres de Hovedopgaver, som de til Københavns umiddelbare Sikring mod Landsiden eksisterende Befæstningsanlæg maa antages at kunne løse:

- a. De skulle ved Krigs Udbrud med en forud tilvejebragt, svag Besætning (Sikringsstyrken) hindre, at Fjenden ved Overrumpling bemægtiger sig Byen.
- b. De skulle under samme Forhold sikre Mobiliseringen af de indenfor Københavns Rayon boende værnepligtige, der udgøre Halvdelen af den sjællandske Øgruppes hele Værnekraft, og som derfor ere uundværlige for Hær og Flaade, naar disse skulle kunne opfylde deres Hverv.
- c. De skulle muliggøre et kraftigt Forsvar af Sjællands Kyster ved at frigøre den egentlige Felthær til Løsningen af denne Opgave, medens selve Forsvaret af Fæstningen med de i den værende Forsyninger til Krigsmagten overlades en forholdsvis ringe Styrke af mindre mobile Tropper (Forstærkningsafdelinger m. m.).
- d. De skulle, hvis Kystforsvaret brydes, optage Felthæren og give den fornøden Tid til at ordne sig til fornyet Kamp.
- e. De skulle, naar hele Hæren er samlet i Fæstningen, give denne Betingelser for et saa langvarigt Forsvar, at der bliver Mulighed for, at Hjælp kan ydes os af Stater, der maatte være interesserede i vort Lands fortsatte Bestaaen.

Naar der nu ved en ny Forsvarsordning fremsættes Krav om at nedlægge Københavns Landbefæstning, falder det vanskeligt ved en rent saglig, militær Betragtning at forstaa den Tankegang, der kan have ledet til Fremsættelsen af et slikt Krav. Det synes nemlig indlysende, at en Fjende altid vil rette sit Angreb mod det Punkt, der forekommer ham svagest, og at Bestræbelserne fra vor Side derfor maa gaa ud paa at indrette Forsvaret saaledes, at det ikke paa Forhaand er givet, hvor det lettest kan brydes. Dette vil med andre Ord sige: At Søforsvaret, repræsenteret ved Flaaden og Søbefæstningen, bør have en tilsvarende Modstandsevne som Landforsvaret, repræsenteret ved Hæren og Landbefæstningen. Forøges nu det første og svækkes det sidste, synes der ikke at kunne opstaa Tvivl hos en eventuel Fjende om den Angrebsmaade, han bør vælge.